

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. M., nar. X,
bytem X,
zastoupeného Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem,
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

o žalobě ze dne 20.12.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2021 č.j. PK-DSH/10764/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení ze dne 29. 3. 2021 čj. 4128/2021/PO, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1900,-Kč a náhrada nákladů řízení 1000,-Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal především porušení § 68 správního řádu, (dále jen s.ř.) tím, že žalovaný podle něho zasáhl do práva na spravedlivý proces účastníka řízení, neboť pochybení správního orgánu I. stupně sice konstatoval, avšak fakticky si odporoval, když uvedl, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje poučení, avšak nijak se s tímto pochybením nevypořádal. Na straně jedné odvolací správní orgán uvádí, že zcela absentuje poučení žalobce, aby v závěru odůvodnění v tomtéž rozhodnutí konstatoval, že z hlediska procesního práva účastníka řízení nebylo shledáno žádné pochybení. Dále podle žalobce absentuje zákonné poučení ze strany Policie ČR, neboť svědek H. uvedl, že na místě poučení neprovádějí. Podle svého názoru měl být žalobce poučen o právu nevypovídat na místě, pokud by si mohl přivodit stíhání ve smyslu čl. 37 LZPS a čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce také namítal, že oznámení o přestupku má mít formu protokolu a všechny náležitosti dle § 18 s.ř. Podle žalobce dále mu na místě nebyl umožněn náhled ke způsobilosti zařízení k měření rychlosti a doložení tohoto ex post je dle něho nevýznamné. Podle žalobce rovněž ve výpovědích svědků byly rozpory, např. dle svědka H. se poučení neprovádí a dle svědka Š. poučení prováděl jeho kolega. Svědek H. vypověděl, že protokol o kalibraci měřicího zařízení bude součástí přestupkového spisu, přičemž svědek Š. si ani nevzpomněl, že by na výzvu účastníka řízení odmítli protokol o kalibraci měřicího zařízení poskytnout. Podle žalobce se nelze ztotožnit se závěrem žalovaného ve smyslu, že nebylo třeba doplnit spisovou dokumentaci o tzv. Pomůcku k vyhodnocení správnosti měření, neboť žalobce má za prokázané, že z výsledků svědků H. a Š. vyplývá, že v rozhodných skutečnostech se jejich výpovědi zcela rozcházejí. Dále žalobce tvrdil, že v oznámení o podezření z přestupku je nesprávně uvedena právní kvalifikace skutku – dle bodů 3 i 4 písm. f) odst. 1 § 125c zákona č. 361/2000 Sb., tudíž je oznámení nepřezkoumatelné. Oznámení pak neobstojí ani ve vztahu k úřednímu záznamu PČR, neboť k tomu se žalobce nemohl vyjádřit, a tak nemá právní relevanci. Policie při kontrole postupuje jako správní orgán, a je tak podle žalobce povinna poučit o minimálně v obecném rozsahu dle § 4 odst. 2 s.ř., tj. o právu odepřít výpověď a o právu vyjádřit se k úkonům policie a k právu navrhnout důkazy. Žalobce namítal, že správní orgán nevyslechl jím navržené svědky, a dále že předvolání policisté nebyli obesíláni do místa bydliště, nýbrž prostřednictvím zaměstnavatele. Žalobce dále namítl, že dne 9. 3. 2021 podal proti postupu správního orgánu stížnost. Součástí této stížnosti byla i námitka podjatosti vznesená vůči osobě Mgr. M. a námitka místní nepřislušnosti, když na tuto námitku správní orgán I. stupně doposud nijak nereagoval, o těchto námitce místní nepřislušností a podjatostí nijak nerozhodl. Žalobce tvrdil, že odvolací správní orgán uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není pravomocné, aniž by tuto vadu zhojil tím, že by napadené rozhodnutí vrátil správnímu orgánu I. stupně k dořešení. Formulací v napadeném rozhodnutí, podle níž nedošlo ze strany správního orgánu I. stupně k žádnému takovému porušení právních předpisů, jež by mělo vliv na zákonost vedeného řízení či napadeného rozhodnutí, podle žalobce na straně jedné odvolací správní orgán připouští porušení právních předpisů, nicméně toto porušení je současně bagatelizováno.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že vyhodnotil podané odvolání za včasné a žalobou napadené rozhodnutí je tak prosté vad, neboť postup žalovaného neměl žádný negativní následek v rovině porušení práv účastníka řízení. Podle žalovaného v zákoně není uvedena žádná povinnost, dle které by policisté museli žalobci předložit na místě silniční kontroly doklad o způsobilosti měřicího zařízení k měření rychlosti. V

řízení o přestupku pak byla způsobilost předmětného měřicího zařízení prokázána, nelze tak pochybovat o tom, že policisty užitě zařízení bylo k měření rychlosti projíždějících vozidel způsobilé, mělo platný ověřovací list. Žalovaný žádné zásadní rozpory ve výpovědích svědků neshledal, a dílčí žalobcem zmiňované rozdíly na posouzení věrohodnosti výpovědí zmíněných policistů dle žalovaného neměly žádný podstatný vliv. Chyba v oznámení přestupku byla řádně vyjasněna úředním záznamem i kamerovým záznamem a nemá vliv na použitelnost a relevantnost oznámení přestupku jako důkazu. Policisté podle žalovaného v zásadních skutečnostech vypovídali ve vzájemné shodě a též ve shodě s dalšími podklady pro rozhodnutí. Pro uplatnění zásady in dubio pro reo podle žalovaného nevznikly podmínky, neboť o skutkovém stavu věci nevznikla důvodná pochybnost. Postup policistů při silniční kontrole nebyl podle žalovaného shledán problematickým, žalobce proti němu žádnou stížnost k jejich nadřízenému neuplatnil.. Policisté neprováděli příkazní řízení, pouze úkony v souvislosti s oznámením přestupku, kdy byli vázáni zákonem o Policii ČR, nikoli správním řádem. Žalobce se k přestupku i ke kontrole vyjádřil, což nemusel, a nebylo tak podle žalovaného zapotřebí jej poučovat o právu odepřít výpověď, či se vyjádřit k provedeným úkonům. Výslech žalobcem navržených svědků považoval žalovaný za nadbytečný, neboť i bez jejich provedení byl skutkový stav věci zjištěn spolehlivě. Zejména s ohledem na kamerový záznam bylo nadbytečným provádět výslech navržených svědků. Podle žalovaného nebyla porušena zásada rovnosti zbraní, neboť byl proveden žalobcem předložený důkaz kamerovým záznamem, který přispěl účelně k objasnění věci. Součástí spisu nebylo podání žalobce ze dne 9. 3. 2021. Podle žalovaného šlo o stížnost na postup oprávněné úřední osoby Mgr. M., který sepsal záznam o tom, že žalobce opustil jednání před jeho skončením a mělo to za následek nepodepsání protokolu o tomto jednání. Stížností se zabýval tajemník Městského úřadu Horšovský Týn, proto nebyla založena do spisu o přestupku. Účinky námitky podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, může mít jen podání, které zpochybňuje nepodjatost oprávněné úřední osoby z důvodu jejího poměru k věci, k účastníkům řízení či jejich zástupcům či zájem na výsledku řízení. Žalobce takové skutečnosti neuváděl, proto není důvod podání považovat za námitku podjatosti, navíc nevznikla žádná pochybnost o nepodjatosti Mgr. M.. Stížnost nebyla ani překážkou pro vedení správního řízení o přestupku a pro vydání rozhodnutí ve věci samé. O skutečnosti, že změna místní příslušnosti nebude prováděna, měl být sice žalobce před vydáním rozhodnutí vyrozuměn, avšak nesplnění tohoto požadavku nezakládá vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Nelze nadto přehlédnout, že požadavek na změnu místní příslušnosti byl vázán na stížnost žalobce spočívající v neseznámení s úředním záznamem o svévolném opuštění jednací místnosti bez podepsání a vrácení protokolu o jednání, která byla shledána nedůvodnou.

4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 20.7.2020, podle kterého žalobce řídil motorové vozidlo v 17:13 hod. na silnici I. třídy č. 26 ve směru na Holýšov v obci Ohůčov a v prostoru u autobusové zastávky před domem č.p. 20, měl vozidlo Hyundai Lantra příslušné RZ a byla mu naměřena rychlost po odečtení odchylky v obci 64 km/h. Žalobce se vyjádřil do oznámení, že přestupku se nedopustil, prováděný úkon považuje za nezákonný, nebyl poučen o svých právech a povinnostech, bylo mu sděleno, pouze, aby předložil doklad totožnosti a způsobilosti k řízení motorových vozidel a absolvoval dechovou zkoušku. Poté sdělil, že nesouhlasí s projednáním přestupku. Dále je součástí spisu úřední záznam sepsaný téhož dne Policií České republiky, policistou H., který potvrdil provedené měření na příslušném místě a překročení nejvyšší dovolené rychlosti

vozidla s tím, že řidič byl vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu motorového vozidla a tyto předložil. Bylo mu sděleno, že se dopustil přestupku a nesouhlasil s tím a chtěl projednat přestupek ve správním řízení. Bylo měřeno rychloměrem Ramer 10C. V úředním záznamu se poukazuje na to, že při vypisování oznámení přestupku byla chybně zakřížkována kolonka přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., a následně byl zakřížkován správně přestupek podle 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý téhož zákona, a to ještě v přítomnosti žalobce. Z radarového zařízení byla pořízena fotografie – záznam o přestupku – zachycující vozidlo na odjezdu s čitelnou poznávací značkou a změřenou rychlostí. Součástí spisu je i ověřovací list k předmětnému radaru, který potvrzuje platnost v době měření.

5. Při jednání dne 6.10.2020 vypovídal policista V. H., který uvedl, že uvedeného dne prováděl s kolegou měření rychlosti na příslušném místě. Vozidlo Hyundai, za kterým vyjeli, dostihli za kopcem obce. Policista H. seděl za radarem, jeho kolega byl řidičem. Zařízení bylo nastaveno podle návodu k obsluze a ještě ověřeno ve zkušebním režimu. Svědek uvedl, že po pozdravu vyžádali doklady a po jejich kontrole sdělili, jakého přestupku se žalobce dopustil. Poučení na místě neprováděli. Kalibrační dokumenty jsou podle svědka součástí spisu a policista nekontroloval, zda byly tehdy ve spise. Policista P. Š. vypověděl shodně, že předmětného dne jeho kolega obsluhoval radar a on byl řidičem. Provedli nastavení podle návodu k použití. Poučení podle něj měl provádět kolega a svědek si nevzpomněl, že by mu odmítli nechat zkontrolovat kalibraci měřicího přístroje. Žalobce dále navrhl výsledky svědků při tomto jednání, kteří podle něho jeli přibližně 50 m za jeho vozidlem s tím, že osobní údaje dodá dodatečně. Žalobce předložil videozáznam ze silniční kontroly a policisté kamerový záznam.
6. Žalobce dne 25.10.2020 navrhl výsledky svědků, kteří měli potvrdit, kde se nacházelo vozidlo policie, které mělo měřit rychlost a jakou rychlostí mělo jet jeho vlastní vozidlo.
7. Při jednání dne 8.2.2021 byl shlednut záznam z kamer policie a záznam pořízený mobilním telefonem žalobce. Protokol o tomto jednání, který je ve spise, není podepsán žalobcem a je k němu připojen úřední záznam z téhož dne referenta Mgr. R. M., že žalobci závěrem jednání byl předložen protokol o jednání spolu s kopií protokolu, o niž požádal. Žalobce podepsal pouze kopii, kterou následně sbalil a opustil chvatně místnost, aniž by originál protokolu, který je součástí spisu, podepsal. Přes výzvy na chodbě úřadu se k podpisu protokolu nevrátil.
8. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně městský úřad uvedl, že po zhlédnutí záznamu z kamer služebního vozidla PČR má za nadbytečné provádět žalobcem navržené výsledky svědků, neboť ze záznamu je nepochybné, že v okamžiku měření není toto vozidlo vůbec v pohybu. Za vozidlem jede v blíže nezjištěné vzdálenosti zjevně větší než 50 m další vozidlo, avšak dle názoru městského úřadu není možné, aby jeho posádka znala rychlost vozidla řízeného před nimi v okamžiku, kdy projíždí před policejním měřičem. Z fotografie dále vyplývá, že zde není žádná překážka, která by mohla ovlivnit měření rychlosti. Vozidlo se nachází v prostoru radarového svazku. Pokud jde o průběh silniční kontroly, neshledal městský úřad v jednání policistů nic, co by nasvědčovalo nezákonnosti postupu. Videozáznam pořízený žalobcem zachycuje průběh policejní kontroly následující po zjištění přestupku, ovšem dle správního orgánu dokazování průběhu policejní kontroly je nadbytečné gesto k přestupku. Rozhodující je výstup z měřicího zařízení Ramer 10C, které je stanoveným měřidlem a naprosto dostačujícím důkazem o rychlosti vozidla a ve spojení s ostatními důkazy i dostačujícím důkazem k prokázání viny žalobce.

9. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje poučení. Tato vada má za následek, že podle § 83 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se musí vycházet z toho, že lze podat odvolání nejpozději ve lhůtě 90 dnů od jeho oznámení. V předmětné lhůtě bylo odvolání podáno, je nutno jej považovat za včasné. Dále žalovaný konstatoval, že nedošlo ze strany správního orgánu I. stupně k žádnému porušení právního předpisu, jež by mělo vliv na zákonnost vedeného řízení či napadeného rozhodnutí. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy, neboť z pořízené fotografie z měření je zřejmé, že vozidlu zachycenému na fotografii na odjezdu byla naměřena příslušná rychlost po odečtení odchylky 64 km/h, kdy v souladu s fotografií jsou i další důkazy ve spise, zejména oznámení přestupku, úřední záznam a výslechy policistů. Dále z ověřovacího listu je zřejmé, že v době měření bylo měřicí zařízení způsobilé k měření, neboť ověřovací list byl platný až do 12.2.2021. K provedeným výslechům svědků odvolací orgán konstatoval, že je považuje za nezávislé, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro něž by tito měli být vůči odvolateli jakkoliv zaujatí či měli zájem na projednávané věci. Dále správní orgán hodnotil jejich výpovědi jako věrohodné, neboť jsou ve vzájemném souladu a logicky na sebe navazují a jsou i v souladu s provedenými důkazy. Pokud chtěl správní orgán využít zmíněnou výměnu šablon k ověření správnosti měření, měl spisovou dokumentaci doplnit o Pomůcku k vyhodnocení správnosti měření, neboť na základě kombinace těchto dvou důkazů by bylo možno i bez prováděných důkazů přijmout závěr, zda měření bylo v souladu s návodem k obsluze. Zde byly vedle fotografie z měření provedeny i výslechy svědků policistů, tak lze přijmout závěr, že provedené měření bylo řádné. Doplněním dokazování o kamerový záznam ze služebního vozidla se staly důkazní návrhy žalobce ohledně postavení služebního vozidla a rychlosti vozidla žalobce zcela bezdůvodnými, neboť postavení služebního vozidla bylo zdokumentováno v kamerovém záznamu v klidové pozici u zastávky hromadné dopravy a k naměřené rychlosti by se svědci nemohli objektivně vyjádřit, neboť jejich možná vzdálenost od vozidla žalobce vylučovala jakékoliv, byť subjektivní, posouzení dosažené rychlosti. Pokud jde o zaškrtnutí nesprávné skutkové podstaty a následně správné, tuto skutečnost se podařilo v úředním záznamu vyjasnit a tato dílčí chyba nebyla s to zvrátit oprávněnost oznámení přestupku. Pokud se žalobce domníval, že policisté při kontrole jakkoliv pochybili, mohl podat stížnost jejich nadřízenému. Výzva policistů při silniční kontrole k předložení dokladů a dechové zkoušce ani poučování nemá žádnou souvislost s rozhodováním o přestupku, když žalobce ve svém vyjádření v oznámení přestupku žádal o postoupení do správního řízení, tak byla vyloučena možnost řešení přestupku policií. I pokud by výzva byla vadná, tato skutečnost by nemohla mít vliv na posouzení věci, neboť k předložení dokladů došlo a žalobce se podrobil i dechové zkoušce.
10. Žalovaný dodatečně předložil žalobcovu stížnost proti postupu správního orgánu ze dne 9.3.2021, podle které žalobce podává stížnost podle § 175 s.ř. proti postupu správního orgánu, nesouhlasí s nezákonným postupem správního orgánu ve smyslu sepsaného úředního záznamu ze dne 8.2.2021, neboť byl sepsán bez jeho přítomnosti, navíc mu nebyla dána možnost vyjádřit se k úřednímu záznamu. Úřední záznam podle něho neobsahuje relevantní informace, neboť pověřená úřední osoba pan M. se snaží zakrýt pochybení v podobě nepodepsaného protokolu o jednání, když protokolem z tohoto jednání podepsaným oběma stranami disponuje pouze žalobce. Žalobce ohledně úředního záznamu po skončení ústního jednání nebyl nikým konfrontován, místnost opustil řádně v situaci, kdy pověřená osoba jednání fakticky ukončila. Důrazně odmítá, že by byl

vyzýván. Úřední záznam trpí podle něho formálními vadami, není opatřen ani časem ani razítkem správního orgánu, což je v rozporu s § 18 odst. 2 s.ř.. Úřední záznam tak mohl být antidatován, aby zakryl pochybení spočívající v tom, že pověřená úřední osoba nedala žalobci k podpisu kopii protokolu z jednání, když originálem disponuje pouze žalobce, nikoliv správní orgán. Žalobce byl nucen namítnout rozpor s § 18 odst. 3 s.ř. v tom smyslu, že úřední záznam neobsahuje ani podpis jeho osoby, když byl přítomen ústnímu jednání, na základě něhož měl následně vzniknout úřední záznam, který tedy vůbec neměl vzniknout. Správní orgán podle něj měl nařídít nové jednání, seznámit ho s úředním záznamem, aby se k němu mohl vyjádřit. Žalobce namítal, že nebyl o sepsání úředního záznamu vyrozuměn, a tak žádal, aby byl úřední záznam ze spisu vyřazen a pověřená osoba byla usnesením zbavena vedení ve správním řízení vzhledem k tomu, že se jedná o vedoucího pracovníka a mohl tak panovat pochybnosti o vedení správního řízení v rámci celé působnosti Městského úřadu v Horšovském Týně, a proto žalobce žádá, aby další projednávání bylo v kompetenci jiného věcně a místně příslušného správního orgánu.

11. Stížnost vyřídil Městský úřad Horšovský Týn, Odbor kanceláře starosty, vyrozuměním ze dne 30.3.2021, následujícím způsobem: „Předmětného dne pan Mgr. M. předal protokol o jednání a kopii pro Vaši potřebu. Protokol již podepsaný Mgr. M. jste vzal, sbalil svoji techniku a přes opakované výzvy k vrácení protokolu jste opustil jednací místnost, aniž byste tento protokol vrátil do spisu. Další výzvy na chodbě úřadu, když jste byl již na schodišti, byly bez výsledku. O tomto byl sepsán úřední záznam, o tom, že jste jednání svévolně opustil. Nelze mít za to, že došlo k porušení § 18 s.ř. neboť uvedené ustanovení upravuje náležitosti protokolu, jímž úřední záznam není. Možnost vyjádřit se jste tedy nepochybně dostal, o čemž svědčí podaná stížnost. Pravdivosti tvrzení Mgr. M. nasvědčuje fakt, že podepsaný protokol máte v držení vy, jak sám uvádíte ve své stížnosti, a proto není ve spise. Zřejmě jste ho nevrátil do spisu, což nelze mít za pochybení úřední osoby. Za dané situace nebylo možné řešit situaci jinak než výzvami. Stížnost nebyla shledána důvodnou.“
12. Žalobu soud neshledal důvodnou.
13. První žalobní bod spočívá v tvrzení, že bylo zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces tím, že žalovaný připustil, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje poučení. Dle názoru soudu se žalovaný s tímto pochybením správního orgánu prvního stupně správně vypořádal. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tato námitka není důvodná, neboť žalovaný poukázal na ustanovení správního řádu, podle něž postupoval, kdy uvedl, že v případě absence poučení je možné podat odvolání v náhradní lhůtě 90 dnů a tato lhůta byla v daném případě dodržena, proto bylo na odvolání žalobce nahlíženo jako na včasné a bylo o něm i věcně rozhodováno. Tudíž nemělo toto pochybení prvostupňového orgánu žádný vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.
14. Dále žalobce v žalobě tvrdil, že mu nebylo na místě poskytnuto zákonné poučení ze strany policistů. Dle názoru soudu bylo prokázáno, zejména kamerovým záznamem, a úředním záznamem o přestupku, že žalobce byl řádně vyzván k předložení dokladů a k podrobení se dechové zkoušce, oběma těmito výzvám vyhověl, tudíž nelze mít za to, že by byly nesrozumitelné a v důsledku toho i nezákonné.
15. Dále žalobce namítal, že nebyl poučen o tom, že nemusí vypovídat, pokud by si tím mohl způsobit trestní stíhání, a o právo vyjádřit se k úkonům policie. Z ničeho nevyplývá, že by

byl žalobce nucen se vyjadřovat k danému přestupku, naopak je zřejmé, že z vlastní iniciativy se ve svém zájmu do oznámení přestupku vyjádřil, provedl rozsáhlé písemné vyjádření, toto mu bylo umožněno, proto nelze dospět k závěru, že by absence žalobcem uváděných poučení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tudiž v postupu policistů nebylo shledáno pochybení. Správně pak žalovaný poukázal na to, že pokud měl žalobce proti postupu policistů nějaké výhrady, bylo toto třeba řešit samostatnou stížností na postup policie adresovanou jejich nadřízenému, nikoliv v rámci přestupkového řízení, kde se prokazuje, zda byl přestupek spáchán, nikoliv pak následný průběh silniční kontroly.

16. Pokud dále žalobce namítal, že oznámení o přestupku mělo mít náležitosti dle ustanovení § 18 s.ř., není tato námitka důvodná, neboť oznámení o přestupku není úkonem ve správním řízení, o němž by bylo nutné pořizovat protokol ve smyslu § 18 s.ř.
17. Žalobce namítal, že mu nebyl na místě umožněn náhled na způsobilost měřicího zařízení vozidla. Nicméně z právních předpisů nevyplývá, že by policisté byli povinni předkládat na místě kontroly ověřovací, příp. i kalibrační list radarového rychloměru. Proto má soud stejně jako správní orgány za dostačující, že způsobilost zařízení byla dodatečně doložena platným ověřovacím listem.
18. Pokud jde o žalobní tvrzení, že ve výpovědích svědků byly rozpory ve smyslu rozsahu poskytnutého poučení či již zmíněného předkládání dokladů o způsobilosti měřicího zařízení, soud považuje tato odlišná vyjádření za důkaz, že policisté nevypovídali doslovně stejně a nedomluvili se tak dopředu na zcela stejném způsobu výpovědi. Avšak v podstatných okolnostech týkajících se spáchání přestupku a následného průběhu kontroly se jejich výpovědi navzájem doplňují a jsou shodné. Věrohodnost jejich výpovědí proto není nijak snížena. Drobné odlišnosti ve výpovědích nebyly v tomto případě podstatné.
19. Pokud jde o dvojí zaškrtnutí právní kvalifikace skutku v oznámení o přestupku, tato situace byla vysvětlena v úředním záznamu, dle něhož byla oprava provedena ještě v přítomnosti žalobce. Tudiž žalobci bylo známo, z jakého přestupku je podezřelý. Toto pochybení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku, v němž je kvalifikace přestupku provedena správně, což je rozhodující.
20. Pokud jde o tvrzení, že žalobce se nemohl vyjádřit k úřednímu záznamu sepsanému PČR po oznámení o přestupku, úřední záznam není úkonem, který by byl sepsován v přítomnosti účastníka řízení na místě přestupku, k tomu slouží oznámení o přestupku, do něhož se žalobce vyjádřil. Oznámení přestupku je důkazem v následném správním řízení o přestupku, úřední záznam slouží pouze jako další podklad pro rozhodnutí. Žalobce se nadto mohl vyjádřit ke všem podkladům pro rozhodnutí, když byl k tomu vyzván po skončení dokazování podle § 36 odst. 3 s.ř.
21. Pokud jde o námitku neprovedení výslechu svědků navržených žalobcem, s tímto se dle názoru soudu správní orgány v obou správních rozhodnutích dostatečně vypořádaly v tom směru, a soud se s tímto závěrem ztotožňuje, že provádění těchto výslechů by bylo nadbytečné, neboť skutkový stav byl i bez těchto zjištěn bez důvodných pochybností. Zejména kamerový záznam prokázal, že případné další vozidlo s navrženými svědky nebylo natolik blízko vozidlu žalobce, aby cestující v takovém vozidle mohli určit rychlost, s jakou žalobce řídil.

22. Pokud jde o tvrzení, že svědci byli v rozporu se zákonem předvoláni prostřednictvím zaměstnavatele, toto není podstatné, podstatné je, že se řádně dostavili a vypovídali k věci.
23. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž žalobce podal 9.3.2021 proti postupu správního orgánu stížnost, jejíž součástí byla i námitka podjatosti a žádost o změnu místní příslušnosti. Soud v tomto směru doplnil dokazování v potřebném rozsahu, tj. sporným podáním i jejím způsobem vyřízení. Vyplynulo z nich, že se jednalo podle obsahu podání jednoznačně o stížnost proti postupu správního orgánu při jednání v souvislosti nepodepsáním protokolu, nikoli o námitku podjatosti oprávněné úřední osoby z důvodu jejího poměru k věci či k účastníkům řízení. Z toho důvodu byla správně žalobcova stížnost posouzena samostatně. Z pouhé jediné věty v závěru dlouhé stížnosti proti procesnímu postupu, podle níž se jedná o vedoucího pracovníka, u kterého by mohly být pochybnosti o podjatosti, nelze vyvodit, že by mělo jít o námitku podjatosti. Pokud jde o žádost žalobce o postoupení věci jinému místně příslušnému orgánu, nevyrozumění žalobce o tom, že námitce nebylo vyhověno, nelze samo o sobě vyhodnotit jako vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Nelze ani přehlédnout, že žalobce v odvolání tuto skutečnost již vůbec nenamítal.
24. Pokud žalobce namítá v odvolacím řízení vadu nesrozumitelnosti spočívající v tom, že podle napadeného rozhodnutí se cituje, že nedošlo k žádnému porušení právních předpisů, jež by mělo vliv na zákonnost řízení. Toto žalobce mylně považuje za připouštění porušení právních předpisů, a současně za jejich bagatelizování, neboť dle názoru soudu se jedná o standardní právní formulaci zcela přípustnou a srozumitelnou, kdy je zvažována míra porušení procesních právních předpisů (v daném případě zejména absence poučení o odvolání) v tom, směru, zda mohla zasáhnout do práv účastníka řízení takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit výsledek řízení v jeho neprospěch. Taková situace v dané věci nenastala, žalobcovo odvolání bylo posuzováno jako včasné a odvolací orgán se s námitkami v něm uvedenými vypořádal.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. dubna 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.